

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 680/2021
25.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца Основно јавно тужилаштво у Лесковцу против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Нинослав Васић, адвокат у ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 359/20 од 01.10.2020. године, у седници већа од 25.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 359/20 од 01.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П2 1263/19 од 16.07.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужени вршио насиље у породици према својој супрузи ББ; ставом другим изреке туженом је одређена мера заштите од насиља у породици забраном даљег узнемиравања супруге ББ; ставом трећим изреке одређено је да мера заштите од насиља у породици траје годину дана од дана пријема писаног отправка пресуде и да се може продужити све док не престану разлози због којих је мера одређена; ставом четвртим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 359/20 од 01.10.2020. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у првом, другом и трећем ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени живи са супругом ББ и двоје деце. Решењем Основног суда у Лесковцу Нп 202/19 од 19.03.2019. године туженом је за још 30 дана продужена хитна мера привремене забране контактирања и приласка жртви изречена наређењем МУП, ПУ Лесковац, ОКП 5878/19-1-3 од 19.03.2019. године. Тужени је 18.03.2019. године, око 23.30 часова, у алкохолисаном стању, викао на супругу и ударао је по рукама да би јој узео телефон како га не би пријавила полицији.

Према налазу и стручном мишљењу Центра за социјални рад Лесковац одређивање туженом мера заштите од насиља у породици је сврсисходно пошто се слична ситуација десила и 2018. године и насилничко понашање туженог под дејством алкохола се одвија у присуству малолетне деце, а саветодавни рад са туженим није дао резултате.

Према становишту нижестепених судова, тужени према супрузи врши физичко и психичко насиље које се понавља због чега је оправдано одређивање мере заштите од насиља у породици забраном туженом да даље узнемирава супругу.

Ревизијски наводи којима се истиче да је за правилно и потпуно утврђење чињеничног стања тужени морао дати изјаву у ЦСР Лесковац нису основани. Првостепени суд је, у складу са чланом 286. ПЗ, од ЦСР Лесковац затражио да изнесе своје мишљење о сврсисходности одређивања мера заштите од насиља у породици. ЦСР Лесковац је проценио да обављање разговора са туженим пре давања мишљења није неопходно с обзиром на то да је са туженим обављен разговор када се слична породична ситуација десила 2018. године и да саветодавни рад са туженим није дао резултате. ЦСР Лесковац је установа стручна за посредовање у породичним односима због чега суд нема разлога да сумња у подобност поступка на основу којег ЦСР даје своје мишљење о сврсисходности одређивања мера заштите од насиља у породици.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права. Насиље у породици дефинисано је одредбом члана 197. Породичног закона тако што је у првом ставу одређено да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. У другом ставу истог члана наведени су карактеристични видови насиља (именовани облици насиља) уз истовремено одређење да се насиљем у породици сматра и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља). Насиље у породици подразумева свако понашање које одступа од стандарда уобичајеног опхођења и комуницирања са члановима породице. Понашање једног члана породице се квалификује као насиље у породици када је таквог обима и интензитета да нарушава мир и спокојство другог члана породице и проузрокује страх од нарушавања физичког и/или душевног интегритета, као и од понављања аката насиља. Тужени је 18.03.2019. године у алкохолисаном стању викао на супругу и ударао је по рукама. Наведени акти туженог су довољни да наруше душевно здравље и спокојство његове супруге. Тужени је и 2018. године на сличан начин вршио насиље према својој супрузи, а саветодавни рад на који је тада упућен у ЦСР није дао резултате. Описани поступак туженог указује на

то да је тужени склон понављању насиља. Супротно неоснованим ревизијским наводима, не може се сматрати да је догађај од 18.03.2019. године само инцидент у породици који не завређује одређивање мере заштите од насиља у породици јер је тужени и 2018. године извршио насиље у породици на сличан начин. Сходно наведеном, правилно су нижестепени судови применили члан 197. ПЗ сматрајући да акти туженог представљају насиље у породици.

Мере заштите од насиља у породици прописане су чланом 198. ставом 2. Породичног закона и изричу се у складу са извршеном врстом насиља и циљем заштите као санкција за учињену повреду, али и из превентивних разлога ради спречавања будућег узнемиравања и насиља и обезбеђења спокојства и безбедности, не само члана породице према којем је насиље извршено, већ и осталих чланова породице. Без обзира на то што су тужени и његова супруга наставили заједнички живот, одређивање мера заштите у породици је сврсисходно и због њиховог превентивног карактера. У конкретном случају нижестепеним пресудама је одређена најблажа прописана мера заштите која је сразмерна садржини, интензитету и трајању испољеног насиља. Забраном туженом да даље узнемирава супругу се на адекватан начин спречава могућност поновног испољавања насиља без несразмерне репресије према туженом. Својим постојањем мера заштите опомиње и упозорава туженог да се уздржи од сваког будућег, па и најмањег агресивног понашања.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези члана 153. ЗПП, одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у овом поступку.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић